

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

En el Parlament la Lliga demanarà "concordia".
En el carrer la Lliga alimenta la "revolució" faista.

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Contra la Lliga o contra Catalunya

Els homes de la Lliga diuen: "El primer Parlament de Catalunya no ha de tenir cap conseqüència en sentit polític ni econòmic partidista... Els efectes que ha de produir la tasca del primer Parlament català no haurien d'ésser altres que *establir la veritable unió de tots els catalans*, els quals, imposats de la responsabilitat enorme de la labor que es va a emprendre, puguin així fer obra duradora i eficient, no esguardant solament les necessitats i conveniències de l'hora actual, sinó amb els ulls i el pensament en la Catalunya futura."

Els de *La Publicitat* diuen: "El Parlament català representa tot Catalunya i cal esperar que no legislarà per a una minoria de catalans."

Igual llenguatge, iguals propòsits. Paranyes sofístics.

Catalunya és una abstracció. Els catalans som una realitat, cossos vius i ànimes amarades d'ideals a realitzar.

Com ha d'ésser la tasca a fer? Per a qui s'ha de legislar? Per a tots els catalans?

Per a una minoria de catalans?

Si el Parlament, donada la seva composició, no fes tasca partidista, faria política de Lliga.

Si el Parlament no legislés per a la minoria de la qual ens parla *La Publicitat*, legislaria per a la Lliga.

No existeix l'home objectiu.

No existeix el Parlament objectiu.

O l'home defensa, la civilització actual, o la futura. O el Parlament legisla per a assegurar els privilegis de la minoria que tingué fins ara tots els ressorts del Govern en les seves mans, o

legisla per a la majoria dels catalans orfes fins ara de drets polítics i orfes encara de justícia social.

El "tot Catalunya" de la Lliga vol dir predomini de l'Institut de Sant Isidre, vol dir hegemonia del Foment del Treball Nacional, i vol dir, en perspectiva no llunyana, un altre sometent urbà.

No. El Parlament ha d'oposar al "tot Catalunya" de la Lliga la Catalunya "autèntica" de la revolució, la Catalunya que treballa i sofreix, la Catalunya de segona classe explotada pels grossos propietaris, pels industrials encara d'ànima monàrquica, pels financers d'aventura, pels tècnics a sou del capitalisme, pels intel·lectuals que ignoren per un salari els problemes vitals del país; la Catalunya lacerada tantes vegades pels mateixos que avui demanen "concordia", "pura catalanitat", "patriotisme", i que ho demanen per trobar-se fora de l'Estat, per sentir-se en el banquet dels acusats.

No. El Parlament ha d'ésser partidista, ha d'ésser sectari en molts aspectes. Catalunya li ha posat a les mans un món nou a construir i ha de construir-lo destruint interessos i privilegis, anihilant prejudicis i sofismes patriòtics, revolucionant l'economia. I ha de fer-ho si no vol traïr la Catalunya autèntica, que no ho és, no, la de Jocs Florais, ni la de moralina catòlica, ni molt menys la hipòcrita del capitalisme català.

Contra la Lliga, sí, pel que és i pel que representa.

O contra la Catalunya ressuscitada el 12 d'abril.

Heus ací el dilema del primer Parlament català.

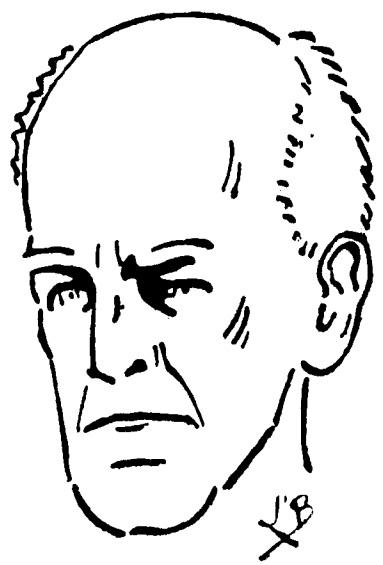
...I finida la tasca, ja en parlarem d'establir la veritable unió de tots els catalans.

La subscripció electoral
Es prega als companys que no han retornat encara les llistes de subscripció electoral, ho facin el més aviat possible. El C. E. ha de fer front, urgentment, a les despeses de la campanya electoral i té plena confiança en l'esperit de sacrifici i en l'entusiasme de tots els militants.

Galsworthy

El premi Nobel de literatura ha estat atorgat, fa pocs dies, al gran escriptor anglès John Galsworthy. Aquest sol fet és un triomf per al socialisme, car John Galsworthy és, de tota la vida, un socialista militant. Un socialista que tenint a mà un instrument tan eficaç per a fer proselitisme com la ploma, se n'ha servit tothora per a fer socialisme. Sense voler establir aquí una diferenciació general de la literatura, entre literatura capitalista i literatura socialis-

ta, bé podem dir que Galsworthy ha realitzat ja el tipus de l'escriptor socialitzant que tot fent art desinteressat es converteix en apòstol.

Galsworthy és autor d'innombrables contes i novel·les, molt poc coneguts encara a casa nostra. Tots ells són de qualitat. En tots hi ha aquest humorisme britànic, ple de finor, que tant trobem en un socialista anar-

Tasca d'altura

Saludem amb efusió, els socialistes, aquesta primera pedra, una pedra blanca, posada en la nostra ruta, marcant la primera etapa del camí a córrer.

Catalunya, amb la nostra petita representació de la *Unió Socialista*, entra a l'ample món de les perspectives universals. Els nostres amics, els homes de l'Esquerra, que tan fidelment ens han ajudat, tenen una feina; la d'ells: la de "*Catalunya endins*", estructurant, cada vegada més curosament, l'Estatut; escatint cada cop més minuciosament les possibilitats de la terra. Però nosaltres tenim ja molt concreta la gran i específica missió de projectar Catalunya cap enfora: cap als grans avenços i grans solucions de problemes universals, palpitants a Espanya, a Europa, al món. De mirar cap amunt, cap als ideals, de cara al cel. La tasca socialista és universalitzar i avançar. Incorporar a la nova civilització les conquestes evolutives d'aquest novíssim valor del Treball, substitutiu dels vells valors, la Reialesa, l'Aristocràcia, la Clerecia, el Militarisme i el Capitalisme, que es van succeint i ensorrant en la pols de

la Història. A poc a poc, sense presses, però sense defalliments, la tasca de la nostra selecta minoria és formar una Catalunya més justa i més treballadora, encara. Tant més capaç de treball com millor s'estimi, més es perfeccioni i més es valori aquest novíssim valor que apareix al món, disposat a transformar la Cultura i el Dret.

...

Cal crear una nova Cultura. Bons, immillorables són els edificis escolars construïts. Ara cal que sigui bona, immillorable, la cultura que s'hi doni i la tutela social que s'exerceixi sobre el nen pobre. I bona, immillorable, la selecció que es faci de cara a l'escola única, per a portar els millors, en estructuració harmònica, als alts estudis de l'Institut i de la Universitat, per a canviar la direcció del pensament i l'acció tutelar, des de l'escola, sobre la família, per la cantina, les classes complementàries d'adults, etc. Cal crear un nou Dret. No podem, per orb i sentimental catalanisme, estar absolutament d'acord amb la resurrecció total del vell Dret civil català. Hi ha en ell moltes coses aprofitables, però hi ha

molts fonaments que ja trontollen. Ni la família, ni la propietat, no són admeses ja com a columnes intangibles, sustentadores de la gran construcció del dret modern. Ja vacillen, per a donar pas cap a horitzons més vastos, on l'individu pugui desenrotllar-se lliurement amb el seu nou i únic valor, la seva nova i única funció social: el Treball.

Cadascú val, o hauria de valer, no per allò que hagin estat els seus, ni per allò que ell és, si no demostra ésser-ho. Val per allò que fa: el seu Treball.

Les classes parasitàries ja no tenen dret a existir, ni per llur nom de família, ni per llur propietat, heretada o bé adquirida, sinó per allò que fan els individus socialment, des d'aquests vells i simbòlics valors, fins ara intangibles, de la família i de la propietat. Allò més pregon, allò més humà, allò més eficaç i productiu és el Treball. Donar Treball i protegir el Treball és la gran i nova missió del socialisme al món, endegant-lo vers una vida més fructífera i més alegre per a tots.

***

Però la nostra selecta mino-

ria socialista ja sap on va. Li ho confirma plenament la gran i gloriosa lliçó de les eleccions del dia 20. Sap que el poble català, que vol decididament avenços esquerristes, però assenyats, sense estridències ni demagògies, ni apoliticisme, confia en la política. Vol alta i noble política, o sigui direcció. No d'acció directa, grollera, momentània, instintiva, inhàbil. Sinó alta política, reflexiva, pensada i arrelada en preparació i evolució sòlides. La Cultura i el Dret—que segons Zelineck són les característiques del nou Estat social—seran les preocupacions més fondes i fermes de la nostra minoria socialista.

D'un poble que treballa es pot esperar tot: els esforços del pensament i les realitats de la creació. El Treball és el nou valor que ha de transformar la Cultura i el Codi. I, per tant, transformar el Món. Els nostres amics socialistes tenen damunt seu la labor enorme d'ésser els guaites de l'horitzó, els exploradors del Parlament de Catalunya, de cara al món sencer. Contiem en llur grandesa.

ELIONOR SERRANO

LA SETMANA POLITICA

Després de la victòria

La U. S. C. ha acabat bé la primera etapa. S'inicia, ara, la segona, que ha d'ésser més fecunda que aquella: l'etapa de la consolidació definitiva i de l'expansió a fons del partit polític del proletariat català.

Per a assolir els nostres fins, absolutament humans, col·lectius, no hem de perdre el ritme; hem de defugir les impaciències infantils aparentment revolucionàries i sempre, en les conseqüències, eixorques.

Arribarem allí on volem arribar, sense impaciències simplistes, com hem arribat allí on ens proposàvem.

Voluntat de tots era que la U. S. C. no estigués absent del Parlament català. I la U. S. C. hi tindrà veu i acció directa.

Voluntat de tots era que la U. S. C. fos l'extrema esquerra del nostre Parlament. I Catalunya ha exterminat, amb gesta magnífica i plena d'història, els extremismes verbals, històrics i d'origen i direcció tèrbols.

Els nostres propòsits són avui realitat.

I ho són no per miracle. Ho són gràcies a una tàctica: la tàctica substantiva, impersonal, lligada fermament i conscient a la lògica evolutiva dels fets i factors polítics.

Els fins a realitzar en la segona etapa que comença, ja sabem quins són, en quantitat, en qualitat, en intensitat. La fita cobejada és davant els nostres ulls. I és qüestió de saber-la esguardar amb esperit tranquil i cor impacient, no deixant-se enlluernar per les seves pures clarors. I serà nostra.

Estem en la segona etapa, més plena de responsabilitats i de possibilitats immediates que la primera. I en sortir d'ella veurem que Catalunya comptarà amb un partit proletari poderós, el més poderós i el més articulad; que a Catalunya s'haurà produït el fet de major contingut revolucionari, si en el camí sabem voretar i vèncer els perills del radicalisme cridaner, mal d'infantesa, com va dir Lenin.

Política d'esquerra

Un dels caps grossos de la Lliga Regionalista ha contestat un llarg reportatge del qual transcrivim el següent paràgraf: "Catalunya no ha presentat cap exponent definit que representi una orientació determinada. Si el triomf de l'Esquerra hagués estat en les proporcions de les eleccions del 28 de juny o bé hagués triomfat la Lliga Regionalista per majoria, la consulta electoral hauria tingut un pes específic que ara manca i hauria pogut considerar-se com a punt de parti-

da. En el cas del dia 20, no. Per això m'han causat certa sorpresa les declaracions del senyor Companys publicades en un diari de Madrid, segons les quals afirma que, a conseqüència de les eleccions catalanes, l'orientació esquerrista del Govern ha d'aguditzar-se encara més, quan si alguna orientació concreta hom pot treure dels resultats del dia 20 és precisament una marcadíssima i indubitable aminoració d'aquesta tendència."

Dues coses a assenyalar: el confusionisme en quant al valor exacte del triomf, i l'oblit sistemàtic i conscient de la U. S. C.

Les dues comprensibles i fàcils de rebatre i d'explicar.

El significat esquerrà de les eleccions del dia 20 és evident. Contra els vots conservadors, monàrquics i monarquitzants de la Lliga i dels carlins, Catalunya va sumar la massa enorme dels vots de la coalició Esquerra-U. S. C., dels partits sang i fetge, del dominguisme i de la Lligueta que no renunciaren a la seva nominal qualificació esquerrana, i àdhuc el percentatge faista dels no votants. La voluntat esquerrana de Catalunya és avui tan clara i contundent com va ésser-ho el 12 d'abril i el 28 de juny. Per això ha tingut tanta resonància arreu d'Espanya. Ha enfortit les Constituents i ha aterrat per sempre més els hostes de Fontainebleau.

Sap la Lliga, mal ho vulgui negar, que la U. S. C. existeix. I ha de saber ara que els pitjors mals de cap els hi donarà no l'Esquerra, sinó la U. S. C.

Temps al temps, i no massa llarg, per a veure els caps grossos de la Lliga obrir la caixa dels trons contra els "antipatriotes", els "renegats" de la U. S. C.

Una maniobra tonta

La Lliga i els derrotats han començat la primera ofensiva contra el Parlament català. Sostenen que aquest Parlament ha de durar uns mesos, els justos per a aprovar la Constitució interna i les "lleis fonamentals" de l'autonomia. I després, tornem-hi.

No és això, justament, el que succeirà.

Succeirà que aquest Parlament durarà els anys constitucionals. Ni més ni menys. Car es tracta no sols d'aprovar la Constitució interna i les lleis fonamentals, sinó d'assegurar la seva aplicació integral, d'anar a un llarg període d'autèntica política esquerrana que transformi de tal faísó Catalunya que la Lliga, en finir la tasca, sigui un record històric, un mal record, naturalment.

Catalunya ho vol, senyors!

En «las alturas cumbre»

Els lerrouxistes fan el cor fort. I practiquen el lirisme.

Mentre uns mediten una reorganització sense Ulleds, Giralts, Grisós, Pich i Pons, Matutanos, Mateus i tota l'altra apesurada família, però mantenint-se fidels a l'"ilustre caudillo", altres des d'El Progreso a l'inrevés, clarihegen que el ler-

rouxisme "seguirà en las alturas cumbre para bien de España, de la República i de Cataluña".

Bon vent. I embolicar-se fort, que els aires de les "alturas cumbre" constipen!

Quin descans, oi?, saber que en el Parlament català no s'hi asseurà cap, cap Grisó!

La F. A. I. ja no farà la revolució

Abans de les eleccions, Solidaridad Obrera, òrgan oficial de la F. A. I. i aparentment de la C. N. T., va dir: "Volem que guanyi La Lliga, car havent-hi reacció burgesa podrem fer la revolució comunista llibertària".

No ha guanyat la Lliga.

No hi haurà reacció burgesa. I els faistes 100 per 100, decebuts i lacerats, ja no faran la revolució.

Tot això per culpa de la podrida política i dels treballadors

rebels que varen votar desobeint les ordres dels nostres Malatesta de catifa.

I el B. O. C., tampoc

No hi ha remei, per ara. Els herois del B. O. C. (obres: armeu-vos i aneu-hi!) demanaven, en vigílies electorals i per Barcelona, 18.000 vots, 18.000 fusells, i prometeren assaltar els bancs a l'endemà de la victòria.

La victòria no els ha volgut. Els 18.000 fusells s'han transformat en 18.000 "carabines de Ambrosio". Els bancs, com ahir, són els que assalten l'estalvi.

Perspectives?

Maurín, l'heroi màxim, en féu la descripció. Molt doctrinal, és clar. Molt pontifical. Acabades les històries de consuetud expressa, segons versió del Full Oficial, "el seu convenciment que en les vinents bata-

lles electorals el Bloc Obrer i Camperol seguirà la seva marxa ascendent".

Ben entès, doncs. Els herois del B. O. C. no es preparen per a la Revolució, sinó per a guanyar, algun dia, una batalla electoral.

Tanmateix, són revolucionaris estil faisme 100 per 100. La F. A. I. volia perdre per a fer la Revolució. El B. O. C. volia guanyar—18.000 vots, 18.000 fusells—per a fer la Revolució.

Per ara no hi haurà Revolució. No n'hi haurà de faista 100 per 100 mentre els obrers votin. No n'hi haurà de boquist, mentre els obrers no mengin sang i fetge electoral.

Ni faistes, ni boquistes trenaran les magnífiques digestions de la burgesia catalana, tan golafre!...

JOAN COMORERA

Els empastifadors professionals

La III Internacional, des de la seva aparició, no ha negligit ni un sol moment el punt més urgent del seu programa: "denigrar sistemàticament, en tot lloc i a tothora, els homes que tenen la representació i la confiança de les organitzacions socialistes, sindicals i cooperatives no intervingudes per cap partit comunista".

A casa nostra, terra fèrtil on s'hi assaonen meravellosament els germens més estrofolaris, no havia de romandre borda la llavor del denigament sistemàtic. Tant o més que en cap altre lloc, aquí ha trobat uns padrins amatents que l'han cultivada amb l'atenció que la seva creixença mereixia i avui ja sobra grana per a la venda, fins al punt que a cada cantonada podreu adquirir-ne una mostra pel preu mòdic de quinze o vint cèntims.

Així, els portantveus comunistes—amb dos dits de front o sense—no deixen transcórrer vuit dies que no provin d'empastifar un o l'altre dels amics nostres, barrejant jesuíticament dades certes amb altres d'imaginàries per a donar la sensació de conèixer a fons unes immoralitats que són incapaços, absolutament incapaços de provar. I això per la raó senzilla que no existeixen. O bé us descriuen el criteri, el pensament, la vida d'un company socialista—com més auster i intel·ligent sigui més s'hi esplaien—a la seva manera, presentant-los tal com ells voldrien que fossin, i després d'atribuir-los un reguitzell de xacres físiques i morals que us els deixen fets unes veròniques, comencen a analitzar, despullar, criticar aquella figura per ells creada, us la rebreguen de mil maneres, us la presenten de cara, de costat, d'esquena, de biaix, per tal de convèncer-vos que no hi ha en tota la persona ni un mil·límetre de prohibit.

Es segur que a tots els socialistes aquest joc malabarista de faquir estantis ens és conegut i no perdrem gaire temps embadalint-nos-hi. Però aquesta consideració no ha de distreu-

re'ns del deure de reacció que s'imposa. Fixeu-vos com fins ara només proven d'esquitxar els nostres intel·lectuals, cercant hàbilment la pugna entre el martell i la ploma, entre el braç i la pensa. Juguen i especulen amb les suposades enveges de l'il·letrat, del guixaire estudiós i del manyà antididacte. Demà, si llur assaig primer reix, aniran més endins i ens recomanaran d'expulsar el doctor Mira, en Joaquim Xirau, en Serra i Moret, en Campalans, etc., carregant-los de culpes greus i de mancaments fatals.

Precisament en alguns llocs ja s'està forjant la llegenda Campalans.

Uns minyons aprofitats, sembradors de comunisme de b. o. c., l'acusen des d'una tribuna vilatana; l'acusen de tot, amb dades i que aquests el menyspreen que *in illo tempore* feren de detectiu i obtingueren per mitjans subterranis els secrets dels arxivadors de la persona que de lluny calumnia. Aquests Fouquier Thinville de teatre guinyol ja saben que cara a cara a Campalans no li diran res, ni un bri de mot, del que escampen a pagès inflant el tòrax; però llur escola els ensenyà que per a l'adveniment del comunisme era necessari denigrar sistemàticament, i denigren.

Des de llur periòdic escriuran una setmana sí i l'altra també que Campalans és un infatuat, que defuig el contacte amb els obrers, que no coneix aquests i que aquests els menyspreen pels llonguets que menja i pels grams de fideus que ingereix sense un repartiment previ.

Doncs bé, amics socialistes; em sembla que hauriem de reaccionar, ni que fos per a demostrar als que de bona fe puguin empassar-se absurds d'aquesta naturalesa que els obrers—i el que això escriu n'és un—que hem tingut la bona fortuna de conèixer i tractar Rafael Campalans ens hem sentit al costat seu més homes, perquè ell ens ha sabut fer veure precisament, amb la seva bonhomia tan cor-

dial, que l'abisme entre intel·lectual i manual és fantasiós i que un obrer és tan home com pugui ésser-ho un enginyer, pel sol fet de pertànyer a la gran família dels que amb llur esforç contribueixen a augmentar les riqueses col·lectives. Campalans, per als obrers que l'hem tractat, ha estat el germà gran sempre disposat a orientar-nos, a escoltar-nos, a atendre'ns. La porta de la seva casa l'hem trobada oberta sempre, com així la del seu cor. Ha passat més hores ell relacionant-se amb treballadora a la qual ell pertany coratjant-los, ajudant-los, ensenyant-los o simplement conversant-hi, que no en passaran aquests moderns Loyola escrivint i dient mal d'ell. Campalans ha sofert sempre del dolor i de les misèries de la classe treballadora a la qual ell pertany indiscutiblement—¿qui és capaç de mesurar el treball formidable de Campalans?—, però no ha tingut mai l'encert de dir a un obrer en crisi que s'anés a revoltar a les Rambles aclamant el socialisme ni li ha recomanat l'agitació permanent com a mitjà eficaç de menjar pa de Viena. Potser en això no ha estat prou revolucionari.

Però no voldria jo ara construir un cimbell per a col·locar-hi una figura de Campalans un xic convencional. Voldria només que els obrers que estimem Campalans per la seva labor de socialista i pel seu temperament cordial, franc, germanívol, li enviéssim quatre mots de salutació—que ho serien també de desgreu—per a demostrar dues coses:

Que un B. O. C., per boc que sigui, no ens reduirà a la seva categoria zoològica fent-nos odiar els nostres intel·lectuals.

Que Rafael Campalans, per als obrers que el coneixem, és un amic perfecté i un perfecté socialista, amb una sensibilitat prou refinada per a percebre els batecs dolorosos d'una humanitat proletària a l'alliberament de la qual ell contribueix amb una intensa i valuosa aportació personal. CARLES CARQUÉS

Acció sindical

La Societat de Paletes i Manobres de la U. G. T. posa en coneixement de tots els seus afiliats i de tots els obrers del ram en general, que per a reclamacions de salaris, hores extraordinàries, acomiadaments injustificats, vacances retribuïdes, etc., etc., la seva secretaria funciona tots els dies feiners de sis a vuit de la tarda, i els festius de deu a una del matí, en el seu estatge social, Nou de Sant Francesc, 7 (Casa del Poble U. G. T.).

SOCIALISME I BOLXEVISME

8. Crim i càstig

Tot i que es tracta de fets d'història contemporània, esdevinguts, com aquell que diu, fa quatre dies, serà bo recordar-los. Aquests anys darrers, el fluir dels esdeveniments polítics, socials i econòmics ha estat tan copiosament tumultuós que són molts els que tenen idees més justes i més clares de la *Commune* o de la Revolució Francesa que de la història que ha desfilar davant els nostres propis ulls.

Perquè els socialistes discutim i critiquem les directives soviètiques, perquè ens esforcem per a fer conèixer la verdadera situació de la U. R. S. S.—perquè ens afanyem a traduir honestament el nostre pensament—se'ns vol presentar com a anticomunistes (que és el mateix que dir com antimarxistes) i se'ns tiren al damunt tota mena de penjaments. I el que és més picant o més grotesc, és que els apòstrofs més recargolats i els dicteris amb més deix tavernari surten precisament d'aquells grups *comunistaoides* que—en ésser foragitats del Partit Oficial per no voler-se subjectar a les seves imposicions dogmàtiques—vénen a justificar la nostra actitud. Si bé és veritat que aquest espetec de cledes, grupets i capelletes que pullulen a les afores de la Internacional Comunista és—sobretot en les difícils hores presents—un terrible verí de perturbació de la causa dels treballadors, és innegable també que han vingut a fer-nos un servei: el de do-

“És impossible vèncer amb un poble il·lustrat, amb un poble poc cultivat.” — LENIN.

nar-nos la raó. Si tant em feu dir, crec que en el cas que no haguessin existit hauria convingut inventar-los.

Mai no hem discutit la Revolució d'Octubre. Ni tan sols la seva oportunitat. Aquesta posició nostra ha estat gairebé general en tota la socialdemocràcia. Recordem només el que va passar en el Partit Socialista Espanyol. Trencada en les hores tràgiques de la Gran Guerra la germanor universal de la socialdemocràcia, bon punt l'armistici va apagar la veu dels canons en els camps de batalla, els líders del socialisme—cada u dins del propi país—tractaren de replegar i concentrar les forces desballestades i disperses entorn dels escassos nuclis que s'havien salvat de la desfeta, i—per damunt de les noves fronteres—es llançaren a l'obra apremiant de reconstruir la fraternitat proletària. Per als uns calia prendre la Revolució d'Octubre com la data inicial d'una nova era: rompre amb el passat i fer foc nou; aquests eren, en general, els socialistes “sentimentals”. Per als altres calia anar a la reconstrucció de la Segona Internacional, aprofitant, però, totes les dures lliçons de la història; aquests eren, en general també, els socialistes de tipus “racional”, els que saben que sense *tradició* la paraula *progrés* és buida de tot sentit. Els primers, però, varen saber actuar amb més llestesa; foren més “oportunistes”. I mentre els segons es trobaven encara embrancats en la feixuga liquidació de personalismes i de discussions doctrinàries, l'any 1919 es reunia ja a Moscou el primer Congrés de la III Internacional. Davant del *fait accompli* i de la catàstrofe que per a l'ascensió del proletariat havia de representar una nova escissió de l'exèrcit socialista, foren molts aleshores els que, sense voler escatir l'incert o l'error de la

creació de la Internacional Comunista i ignorant—com tot hom ignorava aleshores—tot el que a Rússia es forjava, es varen decantar per l'adhesió a Moscou.

L'any 1919 els socialistes espanyols es trobaven fonament dividits. Les dues tendències—Ginebra o Moscou—es repartien els sufragis dels afiliats en forma gairebé equilibrada. Quan es va discutir, en un Congrés extraordinari, si s'havia de trametre o no una delegació a Ginebra, 14.000 vots es manifestaren en favor de l'assistència i 12.500 en contra. Les forces estaven molt anivellades. La I. C., però, seguia ja la seva ruta i això pesava molt en la consciència de la gent. Pel juny de 1920 hi ha un nou Congrés per a ratificar l'acord. La seva transcendència s'ho mereix. I per 3.253 vots de majoria—amb 1.600 abstencions—el Partit Socialista Espanyol va acordar el seu ingrés a la III Internacional.

Pau Iglesias, però, havia votat en contra. El prestigi del Mestre havia de fer reflexionar tots els correligionaris de bona fe. “Amb això—com remarca molt justament Ramos Oliveira—els socialistes espanyols s'adonaren que resolen sobre coses que els eren desconegudes. ¿Qui coneixia amb seguretat allò que passava a Moscou? ¿Amb quines seccions comptava, de bo de bo, la III Internacional? Calia assabentar-se. ¿I com assabentar-se? Ah! Doncs de l'única manera possible: anant a Rússia, examinant la situació sobre el terreny. Calia, demés—evidentment—conèixer les condicions assenyalades per a l'admissió.

Però mentre la delegació espanyola realitzava el seu comés, el segon Congrés de la I. C. aprovava les seves famoses 21 condicions, com el nou dogma, sagrat i intangible, que totes les

seccions nacionals havien d'acatar. Els dos delegats espanyols—els camarades De los Ríos i Anguiano—en retornar de terres moscovites havien presentat dos dictàmens contradictoris. Certament, això tenia la seva importància. Però la cosa més greu no era aquesta, sinó el fet de les 21 condicions de Moscou, que tenien en doina, aixecant abrandades controvèrsies, els socialistes de tots els països. Tot allò del “centralisme democràtic”, de la “disciplina de ferro”, de la “direcció central”, i totes aquelles excitacions a la “depuració del partit”, a l'excomunió dels “reformistes”, semblava un poc fort per a passar de bon grat per l'adreçador leninista, i deia massa clar cap on havia de conduir fatalment les forces del proletariat: vers la seva fragmentació i atomització. És a dir, a fer-les absolutament inútils per a tota obra realment revolucionària.

Per l'abril de l'any 1921, el Partit Socialista Espanyol va celebrar un nou Congrés extraordinari. Anteriorment s'havia acordat, “sentimentalment”, l'adhesió a Moscou. Calia ara confirmar-la amb la professió de fe bolxevista, jurant amb la mà estesa i els ulls fets en la sagrada imatge de Sant Vladimir Ilich Uljanov, l'acatament cec i passiu de les 21 condicions de Moscou. Per dos mil vots de majoria va triomfar la veu del bon sentit i el Congrés es negà a renunciar a la seva dignitat. Sis membres de la Comissió Executiva es donaren de baixa. La insensatesa bolxevista havia sortit amb la seva: el P. S. O. quedava escindit en dues fraccions.

Però l'absurda i temerària imposició de Moscou no solament va deturar l'ingrés a la I. C. d'enormes contingents que trucaven a la seva porta, sinó que va provocar una forta crisi

entre els mateixos fundadors de la novella Internacional: Tranmael a Noruega, Souvarine a França, entre altres, foren expulsats en el mateix II Congrés de la I. C. de l'any 1920.

Des d'aquell moment, deixat el comunisme oficial a mercè de definidors infallibles i a les passions dels capdavanters, les excomuniions i els bandejaments se succeïen i es multipliquen sense interrupció. Després del VI Congrés de la I. C. són expulsats del “Comitè Executiu”: Serra (Itàlia), Humbert-Droz (Suïssa), Bukharin (U. R. S. S.) i Gitlov (Estats Units)—tots ells figures destacades—, i del Partit Oficial: Lovestone (Estats Units), Spector (Canadà) i Silek (Txecoslovàquia). L'any 1929, després de la X Assemblea Plenària, són expulsats de la I. C., entre altres membres conspicus, Serra i Gitlov (ja abans trets de l'Executiu) i Samuelson i Kilbon (Suècia). Els casos de Trotski, Chicherin, Lunatscharski, Zinoviev i Kamenev són prou coneguts de tothom.

Els resultats de la tàctica suicida dels homes de la *Comintern* eren fàcilment previsibles. De tot aquell nucli de més de sis mil afiliats que es va esquarter del P. S. O. d'Espanya ja no en queden gairebé ni les cues. Cada any o dos, Moscou s'encarrega de donar el passaport als “quefes” que s'havien liquidat ells mateixos ingressant al Sindicat Lliure, posant-se al servei de la Dictadura o remetent—de la Model estant—ignomi-

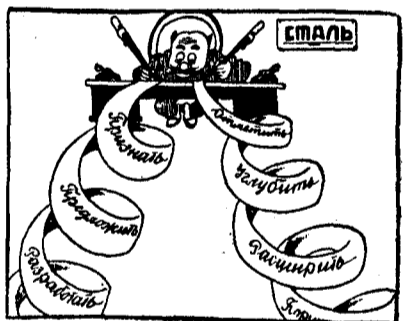
(Segueix a la pàg. 4)

Els russos vistos per ells mateixos

Les bondats de l'alimentació col·lectiva. El client deixa al seu fill, per festament, el segon plat que encara ha de venir. (Pravda)

Els russos vistos per ells mateixos

La direcció d'una silderúgia en plena producció d'instruccions: «Reconèixer, proposar, elaborar, suprimir, aprofundir, ampliar...» (Izvestia)

Fulletó de JUSTÍCIA SOCIAL — N.º 8

Bernard Shaw

Assaig sobre la Democràcia

(Acabament)

que li són adreçades; i quan, no sabent el que dir, calla com un mort, són ells els que s'alcen sobtadament i exclamen: “Permetim el senyor president que contesti aquesta pregunta”, i fan com si l'hagués contestat l'orador. S'engeguen un reguitzell de llocs comuns, les velles doctrines i fórmules del partit tornen a relluir i res no té sentit ni realitat com no siguin les interrupcions de l'oposició, que els oients acullen amb exclamacions d'alleguerment. En resum, no altra cosa que una exhibició de mals modors. Si voto per un d'aquests candidats i és elegit, puc figurar-me que exerceixo un control democràtic sobre el govern del país, és a dir, que estic realitzant un govern de mi mateix per a mi mateix i per mi mateix. ¿Us sorprèn que el degà no pogués creure un disbarat semblant? Si jo hi cregués, no estaria ni tan sols capacitat per a votar. Si això és democràcia, ¿qui podrà badarnar Mussolini d'haver-la qualificat de cadàver en putrefacció? Els candidats potser em preguntin què més poden fer per a mi

que presentar-se i contestar totes les preguntes que els vulgui adreçar. Convinc que no poden fer res més; però això no millora la qüestió. El que jo voldria és una veritable prova de llur capacitat. Poc abans de la guerra mundial, un metge de Sant Francisco de Califòrnia descobrí que una gota de sang d'un candidat, absorbida per un paper secant, basta per a descobrir a la mitja hora les malalties i avaries que pot tenir el seu organisme. El descobriment que jo voldria és el d'un procediment que permetés, amb examinar una gota de sang o un pèl de la cabellera d'algu, conèixer l'estat de la seva mentalitat. Aleshores podríem tenir una nomenclatura graduada de persones capacitades per a tots els càrrecs, públics o particulars, i no permetre que ningú, per popular que fos i per moltes influències que tingués, ocupés el càrrec de governador si no figurés a la casella corresponent. A les caselles inferiors figurarien, persones qualificades, per exemple, per a formar part d'una junta de festes de carrer; a les superiors, persones qualificades per a ocupar el lloc de ministre d'Estat o de ministre d'Hisenda. Seria un encasellat ideal.

Per ara crec que sols un dos per mil de la població del país podria figurar a la casella més alta. Si existís el sistema que imagino, no hi hauria perill que elegíssim un peató que

no sabés llegir ni escriure. La meua selecció de candidats potser fóra més restringida que avui dia; però no desitjo amplitud de llibertat per a elegir xarlatans i nullitats com a representants meus al Parlament i el meu dret a escollir entre un i altre candidat qualificat em proporcionaria tanta quantitat de control com fos possible i desitjable. La votació i l'escrutini haurien d'efectuar-se mecànicament; hauria de poder-se unir el telèfon de l'elector amb l'aparell del corresponent col·legi electoral i no caldria molestar-se per exercir el dret de vot. Però, ja que aquell descobriment del doctor americà ha quedat incomplet, ¿com ens ho farem?

Doncs tot senzillament, de la millor manera que puguem, amb la classe de govern que el nostre present sistema produeix, en el qual són possibles algunes reformes, sense necessitat de cap mena de descoberta. En resum de comptes, però, el nostre actual parlamentarisme és un mètode vell i inservible; és tan incapaç d'una labor legislativa moderna com ho fóra la galera de Juli Cèsar per a travessar en quatre dies l'Atlàntic.

Hem de repartir la feina del nostre típic Parlament actual en dues o tres assemblees federals, sota una autoritat central que coordini llur tasca legislativa. Les nostres petites fronteres interiors, que ja no tenen raó d'ésser, han

d'ésser esborrades i les nostres unitats de govern local eixamplades a dimensions compatibles amb els recents i prodigiosos progressos de les comunicacions i de l'activitat cooperativa.

Els afers de caràcter nacional i les activitats supernacionals deuran encomanar-se a la Societat de Nacions o a una altra entitat adequada i caldrà transformar del tot les funcions ministerials. Totes les pseudo-democràtiques i obstructives peces de la nostra maquinària política han d'ésser llençades sense contemplacions de cap mena al munt del ferro vell i el problema general de la governació haurà d'ésser escomès des d'un punt de vista positiu, des del qual una sobirania nacional merament anàrquica i disfressada d'autonomia no té cap mena de significació.

No acabaré sense advertir-vos que un cop tot això sigui un fet, la civilització continuarà pendent de les consciències de governants i governats. Les nostres disposicions naturals podran ésser bones, però ens hem criat molt malament i estem plens d'ambicions personals antisocials, prejudicis i perversitats. Més ens valdria ensenyar els nostres fills a ésser millors ciutadans que nosaltres. No el que estem fent ara. Els russos sí que ho fan. Aquesta és la meua última paraula. Mediteu-la.

Acte de companyonia amb els diputats de la U. S. C.

Demà, diumenge, a les onze del matí, els afiliats de la U. S. C. celebraran un acte de companyonia amb els camarades elegits diputats per al primer Parlament de Catalunya. Amb aquest motiu tindrà lloc un **Vermut** al cafè Tostadero (Plaça Universitat). El preu del tiquet serà el d'una pesseta.

Els tiquets poden recollir-se al conserge del local central del Partit (Alt de Sant Pere, 29).

Una pàgina mestra d'Henri de Man

El veritable concepte de la Revolució

Henri de Man és la figura més considerable del socialisme modern. La seva obra capital, *Zum Psychologie des Sozialismus*, coneguda en els països llatins pel títol de *Més enllà del Marxisme* i apareguda en 1926, remou profundament el món socialista, dividit—aleshores com ara—en la interpretació de Marx. De Man vingué a rompre definitivament amb l'idol. Amb la seva obra es tanca el període de liquidació del marxisme i es deslliura el pensament socialista de les cadenes del materialisme, fent-lo entrar en les vies lluminoses de l'espiritualisme. La seva tesi fonamental que considera el socialisme com una tendència de la voluntat envers un ordre social just—incorporada en els principis màxims de la U. S. C.—encloüt tot el programa de la seva nova concepció socialista. Molt més eficaç i més humana que la concepció marxista. Tenim intenció d'anar donant als nostres lectors els principals fragments d'aquest gran autor socialista, desconegut encara de la majoria dels nostres militants. Avui—per raons d'oportunitat—extraïem aquesta magnífica pàgina de la seva obra *Més enllà del Marxisme*, en la qual s'arriba a una completa coincidència amb la nostra teoria de la Revolució.

Si se'm demanés, per tal de facilitar la comprensió, de qualificar el principi fonamental d'aquesta ciència socialista amb ajut d'epítets popularitzats per la filosofia moderna, l'anomenaria pragmàtica, voluntarista, pluralista i institucionalista. Institucionalista en el sentit que cal veure la característica decisiva de les transformacions jurídiques i morals realitzades pel moviment socialista en les institucions que ell crea. Això implica una concepció que, per definir una vegada més encara per epítet, remunta en certa manera a Proudhon. En la seva concepció de la revolució, Proudhon, a qui Marx ha condemnat d'una manera tan menyspreativa—i no sense raó des d'altres punts de vista—com a petit-burgès, era molt més proletari que el propi marxisme.

Per a aquest, la lluita de classes proletària no és, a fi de comptes, més que la realització d'una idea reconeguda per intel·lectuals i donada a priori. Per al proudhonisme, el moviment és en ell mateix la font d'una creació constant d'idees a posteriori. Proudhon no considera la revolució com un simple desplaçament del poder polític que ha de situar el proletariat en estat de capgirar seguidament l'ordre social; ell hi veu tot simplement el resultat final de l'evolució quotidiana de les institucions socials que els obrers creen sobretot fora de la influència del poder polític. La revolució, que sols és per al marxisme una qüestió de potència, apareix, doncs, al proudhonisme com una qüestió de capacitat: la capacitat de governar en virtut de la capacitat de produir i d'administrar. L'eix d'aquesta revolució està situat en el camp de l'activitat econòmica i social, on "l'acció directa" dels obrers es tradueix d'una manera immediata en creacions i en actes propis, exigits de l'experiència del treball i de l'ambient del treball. És veritat que aquesta acció també està sotmesa a la influència disgregadora que es deriva, igual que en la política, de la inevitable acció indirecta per intermèdi de representants elegits i de funcio-

naris retribuïts, cosa que els teòrics del sindicalisme revolucionari francès han negligit de considerar, per raó de l'evolució poc avançada de la tècnica organitzadora de llur país. Això no priva que les institucions creades en aquest terreny, són, en llur essència, una expressió més directa de les aspiracions reformadores de la classe obrera que no podria ésser-ho qualsevol reforma legislativa. Ho són, en primer lloc, per llur origen psicològic: llur mòbil neix, sense la influència d'una fórmula literària qualsevol, en aquest terreny de la vida obrera quotidiana on l'experiència personal crea la convicció. Ho són, a més i sobretot, per llur efecte psicològic: car la llei i la pràctica administrativa incorporen, en el cas més favorable, un dret ja volgut, mentre que la institució creada per la iniciativa autònoma incorpora i educa la pròpia voluntat jurídica. I en fi, és en la realització de les institucions obreres que s'elabora, en el sentit més ampli de la paraula, aquesta capacitat política de la classe obrera, que és la condició prèvia perquè tota potència política conquistada pels obrers pugui ésser emprada en objectius més decisius que el manteniment d'aquesta potència per a ella mateixa.

HENRI DE MAN

Proust, al català

Marcel Proust: "Un amor de Swann", trad. de J. Bojill i Ferro.—Edicions Proa; Biblioteca "A tot vent", vol. 50. Badalona, 1932.

Les Edicions Proa han afegit a la seva excel·lent tasca la incorporació al català d'una novella del *fevers* Marcel Proust. *Un amor de Swann* no és una de les obres més característiques del gran francès en quant al fons del tema, però sí per les seves tècniques formal i essencial.

Proust és un home, podríem dir, que s'ha avançat a la literatura contemporània. Si el seu estil riquíssim, fluid i altament intel·ligent, flexible a tot ésser-ho, fos més adreçat al poble (no diem al gran públic), no fos tan absolutament per a iniciats, l'autor de *A la recherche du temps perdu* i de *Le temps retrouvé* seria no solament actual, sinó actualíssim.

Proust no veu la literatura com a esplai anímic. Profunditza les coses, s'endinsa en els problemes, i, gairebé d'una manera psicoanalítica, fuetja la intel·ligència del lector i li enriqueix les perspectives.

Pocs autors tan difícils de traduir com Marcel Proust. J. Bojill i Ferro, amorosament, ha reeixit. A estones, la prosa catalana queda un poc encarcada, però ho havia d'ésser forçosament si es volia ésser fidel amb l'autor.

J. R. i T.

Unió Socialista de Catalunya Mítings i Conferències

AVUI

Conferència de Rafael Campalans a les nou i mitja del vespre, a la Secció del Districte II, Avinguda Francesc Layret, 101. Tema: "Evolució del Pensament científic".

DEMÀ

Conferència d'Elionor Serrano, a dos quarts de cinc de la tarda, a l'estatge de la Secció del Districte VI, Provença, número 131. Tema: "La nova missió política de la dona".

DESEMBRE 8

Miting inaugural de la Secció de Corcó, a les nou del vespre. Oradors: Francesc Viladomat, Rossell Montané, Joan Fronjosà, Joan Comorera.

DESEMBRE 9

Conferència de Joan Fronjosà al Sindicat de la "Industria Hotelera", a les cinc de la tarda. Tema: "Orientacions sindicals".

DESEMBRE 10

Miting a la Secció de Sant Carles de la Ràpita, a les nou del vespre. Oradors: Conrad Guardiola, Joan Comorera.

DESEMBRE 11

Miting a Amposta, a les onze del matí. Oradors: Conrad Guardiola, Joan Comorera.

SOCIALISME I BOLXEVISME

(Segueix de la pàg. 3)

nioses palinòdies a Martínez Anido.

Avui el Partit Oficial, dels que treballen "a preu fet"—com vaig demostrar amb incontestables dades estadístiques—se'n va ràpidament cap a la posta. El panorama dels grups d'aficionats que van pel seu compte és encara més desolador. A Alemanya tenim d'una banda el grup Brandler-Falheimer i a l'altra el grup d'Urbans. Als Estats Units, la "dreta" és acabdillada per Lovestone i els "trotskistes" per Cannon. A Txecoslovàquia trobem a un costat el grup d'Hein i a l'altre el de Neurath. A França, ultra el grup "oportunist" dels Garchery i dels Sellier, amb el seu B. O. C., veiem també una colla de grups trotskistes devorant-se mútuament. A casa nostra no val la pena de parlar-ne. Només cal, per exemple, veure l'"homogènia" votació que els candidats del B. O. C. han assolit a Girona, per a comprendre que tothom va per feina i que cada u porta la seva de cap.

Ja caldrà que a la U. R. S. S. es facin grans coses i que en el futur s'arribi a fecundes realitzacions perquè la història pugui mai perdonar els culpables d'haver destruït la força de xoc dels nuclis compactes de l'exèrcit internacional. D'haver-los llançat monstruosament els uns contra els altres a l'hora en què la terrible crisi de la societat capitalista feia més necessari l'entusiasme i la unitat de l'estol destinat a la renovació del món.

Com el del pobre Raskolnikov, el crim dels bolxevistes ha tingut el seu càstig. Llançaren de primer el proletariat a la divisió suïcida. Avui les escorrialles de la seva proliferació de clans i capelletes es treuen el fetge els uns als altres.

¿Creieu, per ventura, que sense aquest tràgic espectacle

seria possible l'audàcia del feixisme internacional i la follia de la política militarista que avui podreix tots els països?

Vet aci els fruits de maledicció de la tàctica bolxevista.

RAFAEL CAMPALANS

Del meu carnet

(Continuació de la pàg. 1)

Galsworthy

quitxant com Shaw com en un conservador com Cherterton. En l'obra de Galsworthy, aquest humorisme és potser més humà. Si és il·lustre com contista i novel·lista, Galsworthy ho és més encara com autor dramàtic. Molt més que Shaw és ell l'autor que ha fet representar el veritable drama social. Shaw porta a l'escena conflictes més aviat morals i filosòfics: Galsworthy, en *Justice*, *The Little Dream* i sobretot en l'admirable *Loyalties*, hi porta conflictes socials per a demostrar la necessitat de canviar el sistema econòmic de la societat moderna si hom vol assegurar la felicitat de l'home i l'imperi de la justícia. John Galsworthy va néixer en 1867.

ULISSES

Secció del Districte VI

Aquesta Secció avisa tots els seus afiliats perquè assisteixin a l'assemblea general extraordinària que se celebrarà el dia 6 de desembre a les deu de la nit, amb el següent ordre del dia:

Posició del Partit en el moment polític actual.

Proposicions, precs i preguntes.

Secció del Districte VIII

Es convoca els socis de la Secció del Districte VIII a l'assemblea ordinària que se celebrarà avui dissabte, a les deu de la nit, al local social: Montmany, 24.

Quadro escènic del Districte VIII

Es convidava tots els socis de la U. S. C. i llurs famílies a la representació de l'obra d'en Pous i Pagès *Com Panell al dit*, que es posarà en escena demà diumenge, a les cinc de la tarda, al local del carrer Montmany, 24, sota la direcció del renomnat director J. Carreté.

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 18871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

PER A
**RENTAR
NETEJAR
DESINFECTAR**

FÀCILMENT, RÀPIDAMENT
ECONOMICAMENT

ANNITE

DONA
SATISFACCIO COMPLETA

PAQUETS DE 1 I 2'70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA